

Liberálna „kultúra smrti“ zrazu „smúti“ ?

- CZ24 News | 14. října 2022

SLOVENSKO: Anatomická pitva liberálneho farizejstva

Jednou z vlastností liberálnej scény je jej **situačná angažovanosť** a akčná mobilizácia ľudí tohto kmeňa, pripomínajúca stádovitú kampaňovitosť.

Videli sme to pri farebných akciách „Zachráňme Markízu“ či Za slušné Slovensko. Vlna angažovaného postihovania a sprísňovania justičnej represie sa vzdula aj pri usmrtení piatich ľudí opitým vodičom v Bratislave.

No vlna rýchlo opadla, lebo do centra angažovanosti a politického gýču sa dostal incident zastrelenia dvoch ľudí z chráneného proletariátu liberálov. A spustilo sa nielen jednostranné obviňovanie, ale vynášanie rozsudkov v typickom neototalitnom liberálnom trende – kvôli jednému, hodíme všetkých do jedného vreca. Vrcholom trendu z jedného extrému do druhého je volanie po kolektívnej vine...

Podme však k ďalším charakteristikám tejto veľmi hlučnej skupinky. Druhou je amnézia pamäte, čiže **farizejská selektívnosť**, pretože len táto bratislavská kaviareň má patent na pravdu. Ak bolo niečo pravdivé, ale faktografické, či sa reálne udialo v minulosti, tak to pravda nie je, pokiaľ to necertifikuje liberálna sorošovská občianska spoločnosť a jej informačný „predvoj“ – angažované liberálne médiá.

Treťou typickou črtou tejto scény je **polarizácia spoločnosti**, vyplývajúca z jej ideologickej podstaty – likvidovať, eliminovať, nálepkovať, znemožňovať, ostrakizovať či vysmievať sa „tým druhým“, čiže novým „triednym nepriateľom“ liberalizmu, ktorý považuje tento kmeň za vrcholné a konečné štádium vývoja homo sapiens, preto treba v liberálnom fašizme všetky nižšie spoločenské poddruhy „eliminovať“.

„Pokroková“ kultúra smrti

Niť, ktorá spája tieto tri hlavné črty nového liberálneho „pokroku“ je kultúra smrti. Liberálna scéna usmrcuje všetko živé, pôvodné, normálne, fungujúce stáročia, či tisícročia vo vývoji civilizácie.

Odstraňuje tradičnú rodinu, binárnu biologickú aj psychologicko-energetickú identitu muža a ženy, smrteľným nepriateľom nielen konzervativizmus, ale aj viera v Boha a transcendentu, vlastenectvo či národný štát. Na Západe aj „kultúra bieleho muža“, ktorú zmenili definične na „**vinu bieleho muža**“...

A paradoxne aj demokracia bez prívlastku „liberálna“, čiže demokracia vlády ľudu, kde rozhoduje väčšina a nie menšinové ideologické dogmy a propagandistické floskuly.

Práve „vina“ a **obviňovanie sa stalo hlavnou zbraňou liberálnej scény**, čo vedie k spomínanej polarizácii spoločnosti, ktorá je čoraz vyhrotenejšia. Pretože liberálnu scénu živí fanatizmus, ktorý je typický pre každú zavrhnutiahodnú ideológiu, keďže jej axiómy a dogmy idú proti prirodzenému poriadku sveta, spoločnosti či dokonca fyzikálnym zákonitostiam.

Ideologický fanatizmus

Čím viac fanatizmu, tým vyhrotenejšie vzťahy a napätie v spoločnosti. „Ventilovanie“ cez ideologickú, ale aj mediálnu **kultúru smrti** zjavne nefunguje, rovnako ako väčšina ideologických naratívov liberalizmu, odtrhnutých od života.

Opäť ďalší paradox – liberálni nenávistní farizeji sa neriadia základným liberálnym krédom „ži a nechaj žiť“, pretože ich angažovaný fanatizmus vedie k sektárskemu presviedčaniu až indoktrinácii väčšiny spoločnosti, aby žila len podľa ich „hodnôt“ a predstáv.

Nehovoriac o presadzovaných zvrátených hodnotách tejto pakultúry smrti, kde hodnota vyjadrená papierovými peniazmi požíva väčšiu ochranu s väčšou trestnoprávnou represiou ako hodnota života, vrátane najvyššej hodnoty – života samotného.

Preto **farizejskí liberáli** nevolajú po sprísnení trestov za hrdelné zločiny – práve naopak – havloidne citlivo súciteľne „humanizujú“ páchatelov a kriminalizujú obeť – pokiaľ nepôjde o ich ľudí, ich „proletariát“. Preto sa totalitne a neliberálne zameriavajú na ďalšie a ďalšie okliešťovanie základných práv a slobôd, na prvom mieste slobody slova, pretože pravda ich môže najviac ohroziť a odhaliť ich skutočnú diabolskú tvár pod maskou „liberalizmu“.

Televízna ponuka smrti a násillia

Nakoniec dnes, keď liberálna angažovaná scéna mala hlavné slovo v hlavných televíznych správach, som si pozrel televíznu (štvrtkovú) ponuku liberálnej kultúry smrti. A hollywoodska dramaturgia kultúry smrti ani dnes nesklamala: opäť krvavo-násilný, kriminálny štandard.

Nehovorím len o otváracích katastrofických šotoch spravodajstva – kde, koho, čo zabilo, zranilo, zrazilo, zničilo, zhorelo, zatopilo, vybuchlo, vyskočilo z okna, skočilo pod koľajnice, zradilo sa... krachlo, ani o podrobnom vojenskom spravodajstve z Ukrajiny s krvavými detailmi, vyvolávajúcimi permanentne strach z ešte väčšej hrôzy – jadrovej vojny, ale o programovej štruktúre prave timu,

čiže oddychového času určeného zväčša na relax po ťažko pracovnom dni.

Tak **verejnoprávna Jednotka**: Vymenili moje dieťa, nasleduje kriminálka Colombo, nepochybne s ďalšou vraždou, aby to zakončili Vraždy v Mont Saint-Michel. Naozaj úchvatné bonbóniky liberálnej kultúry smrti...

A čo **Markíza**? Klasika – naháňanie zločincov, čiže Kobra 11 a hneď dva diely po sebe, s podtitulmi Smrteľná úzkosť a Súboj v divočine (s gangstrami) a na dobrú noc Policajné príbehy...

Smrtohlava nesklame dnes ani **JOJka**: Kriminálnu Kraj strieda Súdna sieň a deň „krásne“ zakončia Policajti v akcii.

Nehovoriac o programovej zvrátenosti, keď mnohé televízne stanice majú aj svoje kriminálne kanály. A tak **Markíza Krimi** ponúka dva diely Myšlienok vraha (aké aktuálne, čo poviete?), dva diely Mŕtveho bodu a po polnoci ešte Odložené prípady...

Násilie každodenné

A takto každý deň, 365x v roku nám liberálna kultúra smrti ponúka nie jednu, ale hneď niekoľko vražd denne, množstvo zabití, hromadnej strelby, sadistických mučení a chladnokrvného likvidovania alebo ničenia ľudských životov.

A potom, keď príde niečo násilné, nie z ich digitálneho sveta a virtuálnej reality, ale tvrdo a smrteľne reálne, tak zrazu liberáli ronia organizovane krokodílie slzy. Akurát, že na nesprávnych hrobch a ešte aj bez hanby alebo výčitiek aj vlastného svedomia za vytvorenie a udržiavanie prostredia dekadencie dominantnej kultúry smrti Západu, v ktorej vyrastajú naše deti.

To, čo ešte nezvládla kultúra smrti, možno teraz dokončí politická kultúra totálnej konfrontácie, „úspešne“ idúca k poslednému Armagedonu a zničenia európskej civilizácie. Lebo majstrom kultúry smrti je vždy vojensko-priemyselný komplex. Aké zvláštne spojenectvo: hollywoodska liberálna kultúra smrti sa smrteľne objíma s pentagonským poslom smrti, tancujúc svoj posledný Totentanz... akurát, že na európskom parkete.

Nielen každú vraždu treba dôrazne odsúdiť – bez ohľadu na to, či obeť pochádza z menšinového alebo väčšinového prostredia a každého páchatela potrestať, ale načim sa aj dištancovať od kultúry smrti. Lebo práve v jej prostredí sa už rodí niekde na neznámom mieste v neznámej hlave nový hrdelný zločin a smrteľný hriech.

AUTOR: Rafael E. Rafaj

[ZDROJ](#)